

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 7)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

***/ Sài Gòn, Chủ nhật 28/2/1971**

Buổi chiều đi chơi phố cùng em gái Mỹ Châu. Sau bao nhiêu ngày giam mình một xó, trở lại với trạng huống cũ, tôi bỗng thấy như hạnh phúc tràn ngập chung quanh.

Chúng tôi ghé lên thăm các chị của Sơn và được tiếp đón nồng nhiệt. Nhưng có lúc tôi đã băng khuâng tự hỏi, rồi đây nếu giữa tôi và em trai họ không đi đến một kết cuộc bằng cuộc sống lứa đôi, liệu tôi có được họ chào đón như hiện tại?

Trên phố tấp nập, đăm ngờ ngàng đến gần như xấu hổ phải lẩn tránh đám đông với cái mặc cảm rằng hình như ai cũng biết, vừa một tháng qua tôi đã biến thành một người mẹ! Nhìn những cặp tình nhân bước cạnh nhau mà nghe lòng buồn rười rượi. Từ bây giờ, sự vô tư sung sướng kể như chấm dứt để thay vào đó là chiếc áo trặc trở, cô đơn. Còn tương lai? Sao vô cùng mù mịt.

***/ Sài Gòn, thứ Năm ngày 4/3/1971**

Dự định đi Nha Trang theo ý Mẹ nhưng chưa biết bao giờ mới thực hiện được. Tâm tư nao nức vì đam mê bay nhảy, đối nghịch với ý thức trách nhiệm trên Noel (không muốn ỷ lại hoàn toàn vào Mẹ)... những điều đã làm chuyển đi dự tính cứ bị trì hoãn mãi.

Tôi rất muốn gặp Sơn nhưng lại không muốn rời xa Noel lấy một phút. Nó trông lớn hẳn, bắt đầu có da có thịt, khuôn nét khá khinh đến yêu, tánh tình dễ chịu và rất ít khi khóc. Nhiều lúc ngồi nhìn nó, tôi thật nghe an ủi trong lòng. Nhưng cũng vài lúc khác nếu phải quyết định điều gì mà cứ do dự mãi thì lại nghĩ rằng Noel là cái "nợ" của tôi! Dù vậy, sau mỗi lần nghĩ như thế, tôi thấy hối hận tức thì và thương nó càng nhiều hơn.

***/ Sài Gòn, thứ Bảy ngày 6/3/1971**

Buổi chiều đi ciné Rex với My Châu và đưa bạn của em, film *La Curée*, Jane Fonda đóng cùng Peter Mc. Enery, Tina Marquand và Michel Piccoli. Một chuyện tình tay ba, hai cha con một tỷ phú cùng yêu một cô gái, phỏng theo quyên tiểu thuyết của Emile Zola. Cảm động ở cảnh Jane Fonda lúc ngẫm lại thân phận mình, thấy dở dang quá sớm cuộc đời son trẻ để tương lai chỉ còn là vỡ tan, tạm bợ... (y hết tâm trạng tôi).

***/ Sài Gòn, thứ Hai ngày 8/3/1971**

Thương nhớ Sơn mà sao chẳng thể có chút tin tưởng nào trên cuộc sống vợ chồng? Tôi nghĩ về Sơn như một người tình nhiều hơn người chồng, nên tâm hồn chỉ thấy sự nôn nóng của người tình hơn là sự đợi chờ an ổn của một người vợ.

Noel thật quá dễ thương! Càng lớn nó càng giống Sơn nhiều nét, nhất là cái miệng cười có nét rất ngạo mạn! Trên khuôn mặt bao giờ cũng như toát ra vẻ gì thật lẻ loi tội nghiệp. Tôi thương nó, tìm an ủi từ nó, vậy mà sao nhiều lúc lại nghe sợ hãi theo ý nghĩ rằng nổi cô đơn hiện tại và tâm trạng lơ lửng con gái sẽ đẩy cuộc đời tôi xuống cái hố sa đọa. Chỉ Sơn mới giúp tôi quên được mọi nghĩ ngợi nguy hiểm, mà Sơn thì lại vẫn còn quá xa lạ với tôi!

[]

(Tiếp bài 8).

[]